

Dường Như Cố Nhân Đến

Contents

Dường Như Cố Nhân Đến	1
1. Chương 1: Thành Thân	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7: Tương Thủ	13
8. Chương 8: Tô Hoài Phiên Ngoại	17

Dường Như Cố Nhân Đến

Giới thiệu

Thể loại: Trì độn chấp nhất công x thâm tình ôn nhuận thụ, cổ phong, cứu biệt gặp lại, nguy tình địch biến tình nhân, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nhu-co-nhan-den>

1. Chương 1: Thành Thân

Ngày hôm nay rạng rỡ ánh dương, chim khách đậu đầu cành ríu rít vui mừng. Bùm bùm tiếng pháo, tiếng khua chiêng gõ trống, người đi đường cùng tiểu thương vây quanh quan sát.

Hôm nay là ngày vui của công tử nhà họ Hứa, tất cả mọi người đều muốn nhìn xem người vợ ngồi trong kiệu tám người khiêng kia đẹp thế nào mà có thể khiến cây tô thiết nở hoa. Xem đằng trước đám người, một bóng người cao to uy phong lẫm liệt ngồi ở trên ngựa. Người kia trời sinh khuôn mặt anh tuấn, mày kiếm mắt sao, sống mũi cao thẳng.

Hôm nay vốn là ngày vui nhưng có thể thấy rõ tân lang ngồi trên lưng ngựa kia tâm trạng không tốt. Hứa Đình mím môi, nghe tiếng khua chiêng gõ trống vui mừng thì càng nhứt mảy.

Đến cửa nhà cô dâu, Hứa Đình xuống ngựa, nhìn tân nương đi ra từ môn. Chỉ thấy bà mai đỡ một cô dâu đội khăn phủ đầu đi ra. Vị cô dâu này thân hình có chút cao to, không tinh tế như nữ tử bình thường. Người vây xem thất kinh, không nghĩ tới đại quan nhân này lại yêu thích kiểu hình nữ tử này.

Tân nương đến gần người Hứa Đình, ngừng một chút, thấp giọng cười ra tiếng: “Không nghĩ tới tướng công lại mang kiệu tám người khiêng đến nghênh thú ta, thực sự là nói lời giữ lời. Quả thực giống với lời đồn.” Tiếng nói ôn nhuận như dòng suối nhỏ, trong suốt sáng ngời. Nhưng cũng không khó phân biệt đây là giọng nam trẻ tuổi, tân nương cư nhiên là nam nhân.

Tuy rằng triều đại còn nam phong, cả hai đều là nam nhân vẫn có thể kết hôn. Nhưng mọi người không tin nổi vị đại quan nhân cứng nhắc này cư nhiên cưới nam nhân.

Hứa Đình quặm mặt lại nhìn Giang Sở, chỉ là mím môi, không nói lời nào. Mãi đến tận lúc nhìn Giang Sở tiến vào kệu hoa, hấn mới lên ngựa.

Đến Hứa phủ, sau khi bái đường, tân nương liền bị mang vào bên trong phòng. Tân lang bắt đầu cùng khách mời chúc rượu, mặc dù là thành thân không tình không nguyện, nhưng những lễ nghi cần có vẫn nên có.

Tân nương ngồi ở trên giường đệm đỏ thêu đôi uyên ương. Trên bàn bày cây nến hồng cùng chút điểm tâm. Trong phòng tràn ngập ý vui.

Ước chừng nửa canh giờ sau, cửa phòng mới mở ra, kèm theo tiếng “Kẹt kẹt”, tiếp chính là tiếng bước chân vào cửa. Hứa Đình đi tới trước người Giang Sở thì ngừng lại, cúi đầu nhìn Giang Sở đang trùm khăn đội đầu của tân nương, trầm mặc, hai người trong thời gian uống cạn một chén trà không nói câu nào.

“Tướng công không mệt mỗi sao, đứng lâu như vậy, không định vén khăn voan? Ta lại phải đói bụng suốt một ngày.” Tiếng nói mang theo từ tính, phá vỡ trầm mặc.

Hứa Đình trầm mặc nhìn hấn, một lát sau quay người cầm hỉ cân trở lại trước mặt Giang Sở, nhắc lên khăn đội đầu của tân nương.

Vào mắt chính là cằm trắng nõn thon gầy, hướng lên trên là đôi môi mỏng đẹp dễ, sống mũi cao. Cuối cùng chính là cặp mắt biết nói được phản chiếu bởi ánh nến, sáng ngời tựa ngôi sao, trong mắt là nhu tình mật ý nhấn chìm lấy hấn. Hứa Đình cùng Giang Sở nhìn nhau, hấn nhìn thấy trong hai mắt Giang Sở có bóng của hấn, phẳng phất trong mắt đều là hấn, mang theo ý cười.

Có lẽ là do ánh nến, sắc mặt Giang Sở thoát nhìn rất nhu hòa, khuôn mặt không phần trang điểm nhưng lại vô cùng tuần tú, hơn cả những thê tử đẹp hoàn mỹ kia. Y nhìn Hứa Đình cười, Hứa Đình dĩ nhiên cảm thấy tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tướng công là ngắm đến sững sờ sao?” Giang Sở trêu đùa mà nhìn hấn.”Ta cũng biết là ta đẹp mà.”

Hứa Đình đột nhiên hoàn hồn, nụ cười trên mặt Giang Sở càng sâu hơn. “Đêm động phòng hoa chúc, ngày tốt mỹ cảnh, tướng công nên nghỉ ngơi đi.”

“Người đến tột cùng là muốn làm gì?” Hứa Đình nhìn y, giọng trầm thấp ở bên tai.

“Hôm nay là ngày vui của chúng ta, chúng ta đã là phu thê.” Giang Sở đứng lên, hai tay ôm lấy cổ hấn, người thấy được mùi rượu trên người Hứa Đình, y dựa vào bên tai hấn: “Lẽ nào tướng công muốn lãng phí đêm động phòng hoa chúc?” Có lẽ là đã lâu chưa uống nước, giọng y có chút khàn khàn. Lúc nói chuyện hơi thở sượt qua tai hấn khiến tâm có chút tê dại.

Nhìn Hứa Đình thờ ơ không động lòng, y buông lỏng ra cầm cổ tay Hứa Đình: “Tướng công đây là xấu hổ sao, vậy hãy để thiếp giúp người cởi áo.” Nói xong liền thật sự cởi thắt lưng của Hứa Đình.

Hứa Đình đột nhiên đẩy y ra, quay người dự định đi ra cửa phòng, thanh âm y từ phía sau truyền đến: “Tướng công giờ ra khỏi phòng không sợ người đời dị nghị sao.” Y biết Hứa Đình rất coi trọng những chuyện này, quả nhiên Hứa Đình dừng động tác đẩy cửa.

Giang Sở thấy vậy khẽ cười nói: “Tướng công bận bịu cả ngày, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi.” Y thấy Hứa Đình dừng ở trước cửa thật lâu cũng không nhúc nhích, cũng không nói, hai người giằng co rất lâu. Hứa Đình thở dài, quay người đến ghé tựa dài nằm xuống, nhắm mắt lại, không nhìn y lần nào.

Giang Sở lắc đầu cười, sau khi dập tắt cây nến liền lên giường nằm xuống.

Náo nhiệt bên ngoài dường như không liên quan tới người trong phòng, dần dần tiếng ồn ào nhỏ đi, cho đến biến mất. Ánh trăng xuyên qua cửa lưới chiếu xuống, tân nương thay phụ quân của y đắp chăn lên. Dựa vào ánh trăng, y đánh giá Hứa Đình, khuôn mặt tuần lãng ở trong mộng cũng vẫn cau mày. Vì hấn vuốt lên lông mày, ôn nhu cười nói: “Thật sự là cái hũ nút.”

2. Chương 2

Ngày thứ hai, Hứa Đình tỉnh dậy, đưa tay xoa huyết thái dương. Hôm qua khách mời rót cho hắn rất nhiều rượu nên hôm nay bị nhức đầu.

“Người tỉnh rồi?” Âm thanh của Giang Sở truyền đến, hắn nhìn Giang Sở ngồi ở trước bàn thưởng thức cốc trà. Giang Sở đã thay bộ hỉ phục hôm qua, mặc vào thủy lam trường sam. “Một giấc này tướng quân ngủ thật lâu, chẳng hay là mộng đẹp gì khiến tướng công không nở tỉnh?”

Hứa Đình mặt không đổi sắc đứng dậy, thay đổi hỉ phục, gọi hạ nhân đưa lên đồ rửa mặt. Giang Sở ở bên cạnh cười tủm tỉm nhìn hắn, hiện giờ hắn không nhìn thấy y, trong đầu lại hiện ra bộ dáng mặc hỉ phục của Giang Sở tối hôm qua. Giang Sở ôm lấy hắn, đôi mắt ôn nhu nhìn hắn. Nghĩ đến đây, tâm của hắn có điểm loạn, tim cũng đập rất nhanh. Hắn dùng nước lạnh vỗ vỗ mặt, muốn phải hết cảnh tượng ám muội trong đầu ra ngoài.

Hắn không thể bị Giang Sở lừa gạt, bọn họ quen biết đã nhiều năm như vậy, hắn biết rõ Giang Sở thích trêu đùa người khác, hắn luôn không thích người tùy tiện như Giang Sở. Nếu không phải là bởi vì Tô Hoài, hắn sẽ không tương giao cùng Giang Sở. Lần thành thân này cũng do buổi đêm hoang đường đó vì từ nhỏ hắn đã được dạy dỗ rằng phải biết chịu trách nhiệm. Hắn thậm chí hoài nghi đêm nọ là Giang Sở chuốc say hắn, sắp xếp những chuyện này. Nhưng ý nghĩ này mới vừa thành hình liền bị hắn bỏ đi, tuy rằng hắn không thích Giang Sở, nhưng Giang Sở không phải hạng tiểu nhân như vậy. Dù sao cũng là hôn nhân đại sự, không thể đùa dỡn được.

Sau khi rửa mặt, hai người ra phòng lớn gặp mẫu thân Hứa Đình, Giang Sở dâng trà kính nàng. Hứa phu nhân nhìn con dâu ngoan ngoãn tuần lẫm cười đến không ngậm mồm vào được, tuy rằng người con dâu này là nam thê, thể nhưng việc Hứa Đình chưa thành gia đã trở thành một tâm bệnh trong lòng nàng. Nàng không muốn sau khi chết, nhi tử của mình vẫn còn lẻ loi hiu quạnh, có người bồi tiếp là tốt nhất.

Giang Sở một câu hai câu đều gọi nương, làm cho nàng trong lòng ngọt như đổ mật, càng ngày càng hài lòng với người con dâu này.

Hứa Đình đứng ở một bên trầm mặc nhìn, Hứa phu nhân cầm lấy tay Giang Sở từ ái nhìn y, lấy ra một vòng tay phỉ thúy chất nhẵn nhụi đưa cho y: “Đây là đồ Hứa gia truyền xuống, dành cho tức phụ của Hứa gia, người giữ lấy cho tốt.”

Giang Sở cười nhẹ, bộ dáng ngoan ngoãn ngại ngùng, gật đầu một cái nói: “Cảm tạ mẫu thân.”

Hứa phu nhân gọi Hứa Đình đến trước mặt, kéo tay hắn đặt lên tay Giang Sở nói: “Đình, người mai sau phải đối tốt với Giang Sở, biết không. Mẫu thân lớn tuổi, sống không được mấy năm nữa vẫn còn Giang Sở bồi ở bên cạnh người.” Không chờ hắn lên tiếng, Giang Sở liền nói: “Mẫu thân nói cái gì đó, mẫu thân nhất định sống lâu trăm tuổi.”

Phu nhân cười vỗ vỗ tay Giang Sở nói: “Chỉ có miệng của người là ngọt.”

Sau lại nhìn về phía Hứa Đình, nói rằng: “Đình, người nghe có hiểu không?”

Hứa Đình gật gật đầu: “Con hiểu, mẫu thân người hảo hảo nghỉ ngơi, con mang Giang Sở đi trước.”

Hứa phu nhân đáp ứng, nhìn bọn họ xuất môn, suy tư thở dài. Bên cạnh nha hoàn nói: “Phu nhân yên tâm đi, Giang công tử chắc chắn hảo hảo đãi thiếu gia.” Hứa phu nhân gật gật đầu, nàng chỉ là lo lắng cho nhi tử của mình không biết đối đãi với thê tử, Hứa Đình tại phương diện tình cảm chẳng khác nào cục gỗ. Hắn chủ động đề nghị thành thân, đúng là không dễ.

Sau khi Hứa phu nhân kia rời đi, hai người tới thư phòng. Hứa Đình chuẩn bị kiểm tra sổ sách, liền nghe Giang Sở nói: “Tướng công thật lạnh lùng, từ hôm qua còn chưa nói quá mười câu với ta.”

“Nguyên nhân chúng ta kết hôn người cũng biết, người không cần phải như vậy.” Hắn lạnh nhạt mà liếc Giang Sở một cái.

Giang Sở cười híp mắt nói: “Đương nhiên là bởi vì hai người chúng ta yêu nhau.”

“Giang Sở, ta chỉ vì phụ trách cho sai lầm hôm ấy.” Hứa Đình vẫn xem sổ sách, như trước không liếc y một cái.

Giang Sở thở dài nói: “Ta biết, thế nhưng ta thật sự yêu ngươi, nếu không ta sẽ không đồng ý thành thân với ngươi. Đã thành hôn rồi, ta phải làm tròn bổn phận của một thê tử.” Y ngồi bên cạnh mài mực cho Hứa Đình.

“Ngươi không nên nói những lời mê sảng này, ta không biết vì sao ngươi gả cho ta, thế nhưng nhất định không phải là bởi vì yêu ta.” Hứa Đình ngẩng đầu lên nhìn về phía Giang Sở, Giang Sở sắc mặt nhu hòa, tay cầm cục mực chuyển động, so với cục mực đen tuyền, đôi tay càng trắng nõn tinh tế.

Giang Sở nghe đến lời nói sau đó của hắn, dừng động tác lại. Ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn hỏi: “Lẽ nào ngươi vẫn thích Tô Hoài? Hắn cũng đã kết hôn, ngươi vẫn không bỏ xuống được sao?”

“Ta cùng với Tô huynh là quân tử chi giao, há sẽ sinh ra tình cảm khác.” Hứa Đình nhú nhú mày, sau đó như là nghĩ tới điều gì. Vừa định mở miệng, nhưng ngấm lại câu hỏi kia có chút không thích hợp, liền thôi.

“Có đúng không? Có ngày ta thấy ngươi cùng Tô Hoài ôm nhau, rất là thân mật, ta nghĩ đến ngươi nhóm...” Giang Sở dừng lại, không hề tiếp tục nói.

Hứa Đình nhớ tới lần bắt ngờ nhỏ kia, không nghĩ tới cứ nhiên bị Giang Sở bắt gặp, hắn nói: “Ngày ấy Tô huynh bị hòn đá nhỏ vướng chân, ta chỉ là giúp đỡ hắn một chút mà thôi.”

Giang Sở cúi đầu lẩm bẩm nói: “Nguyên lai là như vậy.” Sau đó cười nhẹ lắc đầu một cái, nhắc mắt nhìn về phía Hứa Đình cười nói: “Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi.”

“Vì sao ngươi lại thấy?” Hứa Đình liếc nhìn sổ sách, phát hiện có chỗ sai, lấy bút viết xuống.

Giang Sở dừng mài mực, nói: “Ngày ấy Tô Hoài cũng hẹn ta, chỉ có điều ta vừa đuổi tới liền nhớ có việc quên chưa xử lý. Liền nhìn thấy cảnh hai người ôm nhau, cảm thấy không tiện quấy rối nên đi trước.”

“Hiện nay ta cùng với Tô huynh đều đã kết hôn, những chuyện nói này không cần nhắc lại nữa.”

“Ừm.”

Hai người trầm mặc hồi lâu, Hứa Đình đột nhiên nói: “Còn ngươi?”

“Hả?” Giang Sở nghi hoặc mà nhìn về phía hắn.

“Ngươi có thể buông xuống Tô huynh?” Hứa Đình cùng Giang Sở nhìn nhau, muốn từ trong mắt y nhìn thấy câu trả lời.

Giang Sở yên lặng, nhìn hai mắt thâm trầm như hồ sâu nghiêm túc nói: “Ta chưa bao giờ yêu Tô Hoài, tại sao lại thả xuống.” Sau đó liền khôi phục vẻ hờ hững, y cười nói: “Xem ra hai người chúng ta đều hiểu lầm đối phương, chuyện này nếu để người khác biết được, chẳng phải thành chuyện cười hay sao.”

Hứa Đình sau khi nghe Giang Sở nói trở mắt hồi lâu, hắn vẫn cho là Giang Sở yêu Tô Hoài mới trêu đùa hắn như vậy, nhưng lại không phải. Chẳng biết vì sao lúc biết được chuyện này, tâm trạng hắn liền thả lỏng.

Hứa Đình nhìn vòng xoáy nhỏ trên đỉnh đầu y, đột nhiên muốn dùng tay đâm đâm một cái. Theo động tác mài mực của y vòng xoáy nhỏ cũng chuyển động theo, chờ hắn phản ứng lại, tay hắn đã đưa ra một nửa. Hắn nhanh chóng thu tay về, không nghĩ ra vì sao lại như vậy. Giang Sở cảm nhận được động tác của hắn, ngẩng đầu nhìn về phía hắn: “Làm sao vậy?”

Âm thanh Hứa Đình có chút hoảng loạn: “Không có chuyện gì.” Hắn cúi đầu tiếp tục lật xem sổ sách, chỉ là tâm tư rất loạn, dù làm thế nào cũng không thể lặng xuống.

Bên trong thư phòng chỉ còn dư lại âm thanh trang sách chuyển động, tiếng mài mực nhẹ nhàng phát ra. Ngoài phòng ánh nắng rạng rỡ, đầu cành hoa đào nở rộ.

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ

Ba năm trước, vào đêm nguyên tiêu, Hứa Đình bị bằng hữu kéo ra ngoài đi chơi du hồ. Rất nhiều đại gia khuê tú ra cửa tối nay, hoa nở đèn, mong mỗi có thể sớm tìm thấy người trong lòng. Mà thiếu gia công tử trẻ tuổi cũng muốn vào đêm nguyên tiêu đến một đoạn duyên phận.

Hứa Đình cùng bằng hữu chơi thuyền, xung quanh hồ đèn đuốc sáng choang, tiếng tiểu thương cùng các tiểu thư vui cười vô cùng náo nhiệt.

Hồ nước mênh mông phản chiếu ánh trăng, con thuyền đi qua mặt nước khiến từng cơn sóng gợn nổi lên. Trong khung cảnh đẹp như vậy, không biết từ đâu bỗng truyền đến tiếng đàn du dương. Tiếng đàn chợt xa chợt gần, phẳng phất kèm theo tiếng nước róc rách lưu động, trong trẻo êm tai, khiến khung cảnh càng thêm hữu tình. Hứa Đình bị tiếng đàn này hấp dẫn, nghiêm túc nghe xong khúc đàn. Một khắc kia khi tiếng đàn dừng lại, hắn có chút lưu luyến.

Hắn nhìn phía đối diện, đó là một chiếc thuyền hoa. Vị trí bên kia không có ánh đèn, vừa vặn có gốc cây liễu che khuất ánh trăng. Hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh gầy gò đứng lên, một trận gió thổi qua, thổi lên áo của y, thoạt nhìn có chút cô đơn. Náo động xung quanh dường như ngăn cách với y, thuyền cách Hứa Đình càng ngày càng xa. Ánh trăng thanh lãnh bao trùm lên thân ảnh kia, giống như trong bức họa đen tuyền có một vệt trắng mờ ảo. Dường như thân ảnh đó bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, đưa tay ra cũng không thể bắt được một mảnh tay áo. Khi ấy, trong thiên địa giống như chỉ còn lại hắn và y.

Hắn cảm thấy khoang ngực của mình chấn động, tim dường như lúc nào cũng có thể nhảy ra. Trong suốt hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên lòng hắn rối loạn như vậy. Lần đầu tiên, động tâm.

Bằng hữu nhìn bộ dạng ngơ ngẩn của hắn, thuận ánh mắt của hắn nhìn theo. Chỉ nhìn thấy một thân ảnh đi vào thuyền, lại nhìn thuyền kia một chút. Bằng hữu cười nói: “Kia hình như là thuyền của Tô gia, nghe nói Tô gia tiểu công tử có tài đánh đàn tuyệt đỉnh, hôm nay mới được kiến thức qua. Quả thật là giống như huyền âm, linh vang chín tầng trời...”

Hắn không nghe những gì bằng hữu nói về sau, trong đầu chỉ có mấy chữ Tô gia tiểu công tử.

Sau lần đó Hứa Đình đối với Tô gia tiểu công tử nhớ mãi không quên, mà hắn lại là người thật thà. Lần đầu động tâm, trong khoảng thời gian ngắn không biết như thế nào cho phải.

Hứa Đình cũng không có hành động gì, liền như vậy nửa tháng trôi qua.

Một ngày bằng hữu của hắn hứng thú bưng bưng đi đến nhà hắn, cho hắn một tấm thiệp mời, nói là Tô gia tiểu công tử mở tiệc. Bằng hữu biết Hứa Đình tự ngày ấy nhìn thấy Tô công tử liền hồn vía lên mây, nhất định là cây vạn tuế ra hoa động tâm. Người bằng hữu này muốn giúp hắn một tay.

Sau năm ngày, Hứa Đình đến Tô phủ, đưa thiệp mời rồi được hạ nhân dẫn vào trong hậu hoa viên. Vừa bước vào hậu hoa viên liền nghe được tiếng đàn du dương, bằng hữu sớm đã tới rồi, nhìn thấy Hứa Đình đến liền đem hắn kéo đến trước mặt Tô công tử, giới thiệu về nhau.

Tô công tử khuôn mặt tuấn lãng, ôn nhuận như ngọc, khác xa với cô đơn thanh lãnh đêm đó.

“Tô huynh, đây là Hứa Đình, sớm ngày nghe qua Tô công tử đàn khúc nhạc, liền muốn cùng Tô công tử kết bạn.” Hắn không nghĩ tới bằng hữu chủ động như vậy, nhất thời có chút sốt sắng.

“Hứa công tử người hảo, tại hạ Tô Hoài.” Tô công tử hướng hắn gật gật đầu.

Dưới sự trợ giúp của bằng hữu, hắn và Tô công tử bắt đầu tán gẫu, hào hứng trò chuyện. Bộ dáng chỉ hắn không thể gặp nhau sớm hơn, có thể cùng tán gẫu với người trong lòng, hắn rất vui vẻ.

Đang trò chuyện rôm rả, không biết Tô công tử nhìn thấy ai, đôi mắt sáng thêm mấy phần, hướng về phía sau hắn nói: “Giang Sở, người đã đến rồi.” Âm thanh Tô công tử mang theo vui mừng.

Hứa Đình hiếu kỳ người đến là người phương nào, có thể khiến Tô công tử vui vẻ như vậy, quay đầu nhìn lại. Hắn trở mắt hồi lâu, vào mắt là một thân ảnh bạch sam, bên hông buộc một viên ngọc bội. Đôi mắt kia phẳng phất có ánh sao trong đó, khóe miệng mang theo nụ cười như có như không. Mọi vật xung quanh

đường như mất sắc, y như bước ra từ tranh sơn thủy, so với Tô công tử càng thêm tuấn tú, xung quanh các tiểu thư nhìn thấy hần đều mặt đỏ bừng.

“Người đã tự mình đưa cho ta thiệp mời, ta làm sao có thể không đến được.” Người kia hình như với Tô công tử rất thân mật, quan hệ không tầm thường.

Hứa Đình cảm thấy bản thân từng gặp y ở đâu rồi, nhưng lại không nhớ ra được. Lúc trong đầu hiện lên một hàng lông mày, liền bị Tô công tử nói đánh gãy: “Các vị đáp lại lời mời của Tô mỗ, Tô mỗ ở đây cảm tạ, chúng ta liền bắt đầu đi.” Tô công tử đi tới chỗ ngồi của mình ngồi xuống, gọi mấy lần huyền: “Tô mỗ ngày gần đây học được một ca khúc, hôm nay muốn mọi người cùng thưởng thức.” Nói xong, tiếng đàn róc rách với tiếng gió truyền đến.

Tiếng đàn trầm bổng du dương, khách mời ở đây đều nghe say sưa, liên tiếp gật đầu, nhưng Hứa Đình cảm thấy so với đêm đó thì ít đi thứ gì đó.

Hắn thấy Tô công tử đánh đàn, trong đầu hiện lên hình ảnh cô độc đêm đó. Ngày ấy y dường như rất thương tâm, hần nghĩ.

Hắn nhìn thấy Giang Sở ngồi bên cạnh Tô công tử, trong lòng hiếu kỳ người này có lai lịch thế nào. Phảng phất như cảm nhận được tầm mắt của hắn, Giang Sở ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, nhếch nhếch khóe miệng. Sau đó cầm chén rượu lên hướng hần hỏi thăm, Hứa Đình cũng cầm chén rượu lên đáp lại. Hần để chén rượu xuống, Giang Sở liền hướng hần kính chén rượu. Hần nâng cốc rượu đã được đổ đầy một lần nữa, lần thứ hai đáp lễ Giang Sở. Mà không nghĩ tới Giang Sở lần thứ ba hướng hần giơ chén rượu lên, Hứa Đình nhíu nhíu mày, suy nghĩ hần có từng đắc tội Giang Sở hay không. Nghĩ một hồi, hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên của hần với Giang Sở, sao có thể đắc tội được.

Nhìn thấy hần chậm chạp không nhúc nhích, Giang Sở cười cười nhìn hần, hướng hần nhướng mày. Sau đó không còn động tác gì khác, chỉ là nhìn hần chằm chằm. Hứa Đình không muốn cùng y tính toán, làm bộ không nhìn thấy. Có thể tầm mắt Giang Sở quá mức nóng rực, làm hần quên không được. Khi đó hần chỉ cảm thấy người này có chút tùy tiện.

4. Chương 4

Sau ngày ấy Hứa Đình cùng Tô công tử quen biết nhau, Hứa Đình được mời tới mấy lần, dần dà càng quen thân với Tô Hoài. Trong mấy buổi hẹn, hần lại gặp được Giang Sở. Người này là nhi tử của hảo hữu phụ thân Tô Hoài, hai người từ nhỏ đã quen biết, là quan hệ bằng hữu. Tháng trước mới từ Tô Châu chuyển đến kinh thành, cho nên Hứa Đình chưa từng nghe qua tục danh của y. Hần càng cảm thấy người này tùy tiện, hần không thích người như vậy, khá giống hồ ly. Sau, Giang Sở nhìn thấy hần đều sẽ quen thuộc chào hỏi, hần cũng chỉ gật đầu đáp lại, không giao lưu nhiều hơn nữa.

Sau mấy lần ở chung, Hứa Đình nhận thấy được Giang Sở thích Tô công tử. Hần còn nhớ ngày ấy lúc Tô công tử đánh đàn, ánh mắt của Giang Sở rất ôn nhu. Nên khi Giang Sở trêu đùa hần như vậy, chỉ e Giang Sở cho rằng hần thích Tô Hoài.

Hần còn nhớ thân ảnh ở đầu thuyền Thượng Thanh vào đêm nguyên tiêu đó. Sau khi giao lưu với Tô Hoài, hần phát hiện cảm giác tìm đập thành thịch đêm đó sẽ không bao giờ tìm được nữa. Có lẽ là đêm đó tìm đập nhanh hơn là ảo giác đi, Tô Hoài chỉ thích hợp làm bằng hữu.

Ngày này bằng hữu hẹn hần đến tửu lâu uống rượu, người tới đều là người hần quen biết, Tô Hoài cùng Giang Sở cũng tới.

Bọn họ lẫn nhau hỏi thăm một chút sau mới ngồi xuống, bằng hữu cầm rượu lên đã rót một chén đầy, bắt đầu kể rõ ngày gần đây không như ý. Người yêu của bằng hữu hôm nay đã gả cho người khác, đoạn tình cảm này cũng chỉ có thể kết thúc tại đây.

“Ta là thật sự thích nàng, nàng lại nói chỉ coi ta là huynh trưởng. Nhiều năm như vậy, qua nhiều năm như vậy ta vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, nàng tại sao lại không thích ta?” Nói xong liền ngửa đầu uống một chén rượu.

“Người cũng là cái mảnh gỗ, bảo người sớm một chút nên tỏ rõ tâm ý với nàng, người lại không. Hiện tại hảo, người ta ngày mai phải gả cho người khác.” Một vị bằng hữu nói.

“Người là bằng hữu ta, tại sao có thể nói lời đó. Ta cũng cho là nàng yêu ta a, huống hồ thời cơ còn chưa đến, ta làm sao hướng nàng tỏ rõ tâm ý.” Bằng hữu âm thanh dần theo chút ghen ngào, vừa muốn cầm chén rượu lên liền bị người bên cạnh ngăn trở, “Yêu thích một người vẫn phải nói ra, người không cho thấy tâm ý, đối phương làm sao biết được người thích nàng. Theo ta được biết, sau khi tướng công của tiểu thư Hà gia tỏ rõ tâm ý, hai người mới tương giao. Người đây là chậm hơn người khác một bước.”

“Đừng cản ta, ta muốn uống.” Bằng hữu đoạt lại chén rượu, buồn rầu đổ đầy chén rượu.

“Rượu này tuy là rượu ngon, mà Trương huynh người uống nhiều cũng không tốt. Huống hồ chuyện tình cảm này rất khó giải quyết.” Giang Sở khuyên bằng hữu một câu, sau đó quay đầu nhìn về phía Hứa Đình, “Người nói chút gì đi, Hứa huynh?”

Giang Sở ôm khoe miệng nhìn hẩn, có lẽ là đã uống say. Khuôn mặt trắng nõn ửng hồng, dưới ánh đèn cặp mắt hiện ra thủy quang liễm liễm, đẹp đến không nói nên lời. Hứa Đình trong lúc nhất thời có chút ngây dại, sau một lát mới phản ứng được đối với bằng hữu nói: “Ừm, người uống ít thôi.”

“Thiên nhai nơi nào không có cây cỏ, hà tất đơn phương yêu mến một cành hoa. Nếu Hà tiểu thư đã kết hôn, Trương huynh người nên buông xuống đi.”

“Đã nhiều năm như vậy, ta làm sao có thể dễ dàng buông xuống, cũng phải cho ta chút thời gian a.” Bằng hữu lắc đầu cười khổ.

“Đến, Trương huynh ta cùng người uống.” Tô Hoài ngồi im lặng một bên đột nhiên cầm chén rượu kính bằng hữu rồi một hớp uống cạn. Chẳng biết vì sao hôm nay Tô Hoài khác với ngày thường, nhìn qua có chút rầu rĩ.

“Hảo, hôm nay chúng ta không say không về.” Nhìn thấy Tô Hoài thẳng thắn như vậy, bằng hữu cũng rót thêm rượu.

Những người khác đều kinh ngạc. Tô Hoài ngày thường nho nhã nhưng hôm nay lại buông thả như vậy, chuyện này rất hiếm thấy. Vừa có mỹ thực lại có rượu ngon, bọn họ cũng dồn dập cầm ly rượu lên bắt đầu uống rượu. Giang Sở cũng cầm ly rượu lên, kính Hứa Đình một chén, xem khẩu hình của y hình như là “Uống”. Y cười tựa không cười, khiến Hứa Đình nhớ tới lần đầu gặp gỡ, Giang Sở cũng như thế.

Trong lúc một vị bằng hữu khác lời kéo hẩn thấp giọng nói: “Hứa huynh, ta biết người thích Tô Hoài, còn không nhanh chóng hướng hẩn tỏ rõ tâm ý.” Bằng hữu quay đầu nhìn Giang Sở một chút, “Giang Sở hình như cũng thích Tô Hoài, cẩn thận đừng để Tô Hoài bị đoạt đi, huống hồ bọn họ quen biết từ thuở nhỏ. Cũng đừng để đến lúc cuối cùng người phải mua say như Trương huynh.”

“Người sai rồi, ta không thích Tô huynh.” Hứa Đình giải thích.

“Hảo hảo, đừng cãi chày cãi cối. Đêm nguyên tiêu ấy người ngắm Tô Hoài đến trọn cả mắt lên, đó là lần đầu tiên ta thấy người như vậy.” Bằng hữu vỗ vỗ vai hẩn, “Mau lên, ta vẫn chờ được tham dự tiệc cưới của các người đây.” Bằng hữu nói xong cũng xoay người uống rượu.

Sau bữa ăn, Tô Hoài cùng một vị bằng hữu khác mang theo người bạn đã say khướt về. Bọn họ tách ra ở cửa tửu lâu, Giang Sở cùng Hứa Đình có một đoạn đường đi chung, cho dù Hứa Đình không tình nguyện đi cùng y, mà cũng không tiện nói thẳng ra. Đã như thế, hai người liền cùng đi.

Đây hình như là lần đầu tiên hai người ở cùng một chỗ, Hứa Đình là người không thích nói chuyện, mà Giang Sở cũng trầm mặc khác với thường ngày.

Hai người sóng vai đi, gió hè phảng phất thoảng qua, mang theo mùi rượu, thổi tan tâm lý phiền muộn của Hứa Đình.

“Từ khi ta biết Trương huynh tới nay, đây là lần đầu tiên hấn thất thố thế này.” Sau khi đi một đoạn đường, âm thanh Giang Sở vang lên bên tai, phá vỡ trầm mặc, “Có lẽ là thật sự rất thích Hà tiểu thư đi.”

“Ừm.” Hứa Đình không nói thêm cái gì.

“Hứa huynh có người trong lòng không?” Giang Sở cúi đầu, thấy được bóng của y và Hứa Đình trên mặt đất, bọn họ lần thứ nhất tới gần như thế. Tuy rằng Hứa Đình chưa bao giờ nói qua, thế nhưng y cảm giác được Hứa Đình đối với y xa cách. “Người... thích Tô Hoài sao?” Y dừng bước, nhìn về phía Hứa Đình.

Hứa Đình dừng lại, quay người cau mày nhìn y, “Đừng vội nói bậy, ta cùng với Tô huynh đều là nam tử.”

“Ta chỉ là chỉ đùa với người mà thôi” Giang Sở ngẩng đầu lên, chậm rãi đi về phía hấn, dừng lại hấn trước mặt.”Xem Hứa huynh phản ứng kịch liệt như thế, chẳng lẽ là bị ta đánh bậy đánh bạ đã đoán đúng?”

Dựa vào ánh trăng hấn thấy được ánh mắt giễu cợt của Giang Sở, chấp nhận là có chút uống say, ngay cả khóe mắt cũng nhuốm hồng. Giang Sở ở rất gần, mang theo hương rượu nhàn nhạt. Nghe tiếng hít thở của y, Hứa Đình cách lồng ngực cũng có thể cảm nhận được tim kịch liệt nhảy lên. Hấn hoảng loạn mà lùi lại mấy bước, “Là người cả nghĩ quá rồi, ta khi nào nói qua ta yêu thích Tô huynh.” Nói xong xoay người chạy trốn chết.

Giang Sở sau khi nghe đáp án, nhếch miệng nhìn bóng lưng hấn, đi theo.

Ban đêm Hứa Đình nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, chính là ngủ không được. Hấn cũng không biết vì sao trong lòng rất loạn, rối như tơ vò. Vừa nhắm mắt, trong đầu luôn hiện lên hình ảnh Giang Sở. Giang Sở khóe mắt ửng hồng mà nhìn hấn, cặp mắt kia ẩn chứa giễu cợt... Cùng chút nhu tình không nói rõ được. Hứa Đình cảm thấy khô nóng, hấn vỗ vỗ mặt, muốn đem hình ảnh Giang Sở trong đầu xua tan đi.

Quả nhiên, hấn vẫn không thích Giang Sở. Đó là ý nghĩ cuối cùng trước khi hấn tiến vào giấc ngủ.

...

Trên một ngọn núi, hai người thiếu niên chạy về phía trước, như có một đám sương mù che trước mặt họ khiến hấn không thể thấy rõ là ai. Đằng sau không ngừng truyền đến tiếng đuổi theo, bọn họ nấp trong bụi cỏ cao.

“Người trước tiên trốn ở đây, đừng lên tiếng, ta đi đánh lạc hướng bọn thổ phỉ. Sau khi an toàn, người cứ đi về phía trước.” Một thiếu niên trong đó nói với người đi cùng.

“Phải cùng đi.” Âm thanh người còn lại có chút non nớt, y lôi kéo tay của thiếu niên, vội vàng nói.

“Người yên tâm, ta không có việc gì. Chúng ta ta sẽ cùng đi lúc đã xuống núi.” Âm thanh thiếu niên mang theo một tia cứng rắn.

“Người không nên gạt ta, nhất định phải trở về.” Tiếng của người nọ mang theo ghen ngào.

“Hảo, không lừa người.” Thiếu niên sờ sờ đầu y.

Sau đó người nọ tháo xuống ngọc bội trước ngực, đưa cho thiếu niên nói: “Ngọc bội này là nường ta đưa, nhất định sẽ bảo vệ cho người bình an.”

“Hảo, cảm tạ.” Thiếu niên nói xong ôm người kia một cái, không chút do dự mà đứng dậy đi, bước chân mang theo kiên định.

...

“Bọn nó chắc chắn vẫn còn ở gần đây, mấy đứa trẻ sau có thể chạy xa được, lục soát tỉ mỉ cho ta.”

Thiếu niên ngừng thở trốn ở sau đại thụ, nắm chặt quyền, lòng bàn tay ra mồ hôi lạnh.

...

“Nó ở kia, mau đuổi theo.”

Thiếu niên không ngừng chạy về phía trước. Mắt thấy bọn thổ phỉ sắp đuổi đến, lo lắng khiến hấn không cẩn thận bị vấp vào cành cây té ngã, đầu đập vào tảng đá. Trước khi hôn mê hấn chỉ nghĩ người nọ liệu có

trốn thoát được hay không, khối ngọc bội kia dưới ánh mặt trời hiện ra ánh sáng long lạn.

5. Chương 5

Chẳng biết vì sao từ ngày ấy, trong tâm lý của Hứa Đình chỉ còn lại bộ dáng của Giang Sở.

Một ngày Tô Hoài hẹn hẳn ra ngoài, sau khi hẳn đến mới biết Tô Hoài đã ở đấy chờ hẳn lâu rồi. Hôm nay chỉ có mỗi Tô Hoài, Giang Sở chưa có tới, hẳn cảm thấy có chút kinh ngạc. Ngày xưa Tô Hoài hẹn hẳn, Giang Sở cũng đều có đến. Đây là một trong những lần hiếm hoi hẳn đi riêng với Tô Hoài.

Tô Hoài hôm nay có chút kỳ lạ, bầu không khí quỷ dị bao trùm họ. Hai người vẫn luôn trầm mặc, Tô Hoài đang đi tới đi lui bỗng nhiên dừng lại, quay người đối mặt với hẳn, trong mắt mang theo cảm xúc phức tạp. Đây là lần đầu tiên Hứa Đình thấy Tô Hoài như vậy. Từ trước đến giờ Tô Hoài luôn mang đến cho người ta cảm giác ôn nhuận nho nhã, nhưng hôm nay Hứa Đình cảm thấy u ám tối tăm bao trùm y.

“Hứa huynh, người thấy ta thế nào?” Tô Hoài giương mắt khẽ hỏi.

Hứa Đình bị câu hỏi của y làm cho bối rối, “Tô huynh là người tốt.”

Tô Hoài nhận được đáp án này, khóe miệng nhếch lên. Hứa Đình thấy được trong nụ cười kia phảng phất ý châm chọc.

“Vậy người thích ta không?” Câu hỏi này của Tô Hoài khiến Hứa Đình kinh ngạc đặt ra một vấn đề, hẳn đã làm những việc kì quái gì mà không chỉ bọn bằng hữu cho rằng hẳn thích y mà ngay cả chính Tô Hoài cũng cho là như thế, còn một mình hẹn hẳn ra ngoài là vì vấn đề này.

“Ta chỉ coi Tô huynh như bằng hữu.”

Mắt Tô Hoài trở nên u ám, giống như trong dự liệu, y biết người Hứa Đình thích không phải y, “Vậy người thích Giang Sở sao?”

“Tô huynh tại sao lại hỏi vấn đề thế này, ta đương nhiên...” Hứa Đình há miệng, phát hiện câu nói kế tiếp làm sao cũng không nói ra được. Tâm lý lại như có một khối đá lớn đè lên, không thở nổi. Cuối cùng phải mất nhiều khí lực mới có thể dứt quãng nói ra câu kế tiếp, “Đương nhiên ta không thích hẳn.”

“Sao ta có thể thích hẳn, rõ ràng là ta chán ghét hẳn.” Hẳn thấp giọng lẩm bẩm nói.

Tô Hoài yên lặng nhìn hẳn, không nói gì. Sau đó y hình như nhìn thấy cái gì, đi về phía trước một bước. Đột nhiên ngã về phía Hứa Đình, Hứa Đình theo bản năng mà đón y. Tô Hoài lấy tay ôm cổ Hứa Đình, hướng gần tới hẳn. Hứa Đình đẩy y ra, “Tô huynh xin tự trọng.”

Tô Hoài nhìn người ở phía xa chạy hốt hoảng, ngoắc ngoắc khóe miệng, trong nụ cười dẫn theo lãnh ý. “Hứa huynh, hôm nay thân thể ta không được khỏe, ta đi trước, xin lỗi.”

Không chờ Hứa Đình trả lời, y liền đi.

Nửa tháng qua đi, hẳn thu được thiệp cưới của Tô Hoài. Tuy rằng ngày ấy không thích bọn họ huyên náo như vậy nhưng Hứa Đình vẫn đi, dù sao giao tình ba năm cũng đâu có dễ bị phá vỡ.

Ở tiệc cưới lúc Tô Hoài thấy hẳn có vẻ bất ngờ, hướng hẳn gật gật đầu xem như là chào hỏi. Ngồi ở vị trí đằng sau là Giang Sở lâu ngày chưa gặp mặt, trên mặt mặc dù mang theo ý cười, thế nhưng ý cười lại không tới đáy mắt.

“Hứa huynh làm sao lại ngồi ở đây uống rượu giải sầu.” Thanh âm quen thuộc truyền đến, vừa đảo mắt Giang Sở đã an vị bên cạnh hẳn: “Không bằng theo ta uống một trận.”

“Không nghĩ tới Tô huynh đã thành hôn sớm như vậy.” Hứa Đình nhìn gò má của y, dưới màu đỏ hiện ra ám muội không rõ. Y uống một hớp rượu, thoạt nhìn có chút cô đơn.

Cảm giác quen thuộc kia liền xuất hiện, Hứa Đình thật giống có chút uống say, nhìn bộ dạng cô đơn của Giang Sở lại thấy có lẽ hẳn không chán ghét y đến vậy. Trong nháy mắt ngã xuống kia, hẳn nghĩ, tử lượng của mình thật sự không tốt. Hẳn lại như nghe được tiếng đàn từ ba năm trước, Tô huynh thực sự là hăng hái. Quen biết với hẳn trong suốt ba năm, đây mới là lần thứ hai hẳn nghe ca khúc này.

Nằm úp sấp rất lâu, Hứa Đình cảm giác loáng thoáng có người ở gọi hẳn, nhìn hẳn không có phản ứng, liền thở dài. Thật giống có người đỡ hẳn dậy, hẳn ngửi thấy một mùi thơm ngát lẫn vào hương rượu nhàn nhạt. So với mùi son phấn trên mũi các tiểu thư kia dễ chịu hơn nhiều, nhàn nhạt, lạnh lẽo vắng vẻ, giống như ánh trăng đêm đỏ.

Hình như người kia đưa hẳn vào trong một gian phòng, đem hẳn đặt lên giường, cởi cho hẳn ngoại bào, đắp chăn. Người kia ngồi ở bên giường nhìn hẳn rất lâu, dường như chuẩn bị đi, Hứa Đình có chút không nỡ, không nhìn được kéo y lại. Dưới ánh nến, hẳn mơ hồ nhìn thấy bóng hình người kia, chỉ cảm thấy rất quen thuộc, gương mặt đó hình như đã thấy xưa ở đâu rồi. Thế nhưng không nhớ ra, chỉ cảm thấy người này rất đẹp, đặc biệt là lúc cười với hẳn.

Tựa đệm nguyên tiêu ba năm trước, trong lòng hẳn khẽ rung động, Hứa Đình đem người kia kéo xuống, chạm vào môi y. Trong nháy mắt kề sát vào môi người kia, trong tâm như có con thú bị nhốt xổng chuồng chạy ra, dòng máu nóng bỏng thuận huyết quản lan đến toàn thân. Hạ thân bùng lên trận lửa nóng, mang theo dục vọng mà liếm môi người kia, lạnh lẽo nguội nhạt, phẳng phất mang theo hương rượu. Nhưng hẳn cũng không cảm thấy khó chịu, trái lại mút môi người kia giống như uống được nước thánh rượu tiên.

Người kia cười khẽ, “Hũ nút.” Nói xong liền lấy tay vòng lấy đầu hẳn khiến nụ hôn này sâu hơn.

Trong phòng một mảnh xuân sắc, truyền đến tiếng rên rỉ yếu ớt đứt quãng cùng tiếng thở dốc trầm thấp.

Ngày hôm sau Hứa Đình tỉnh lại, cơn say rượu khiến đầu hẳn đau nhức, hẳn đưa tay lên xoa xoa huyết thái dương. Bên gối truyền đến từng đợt mùi hương thơm ngát, hẳn mở mắt ra. Đập vào mắt là tấm lưng trần trắng nõn phủ đầy dấu hôn, cùng dấu răng trên bờ vai êm dịu. Vết tích ám muội chứng tỏ cho sự cuồng loạn của đêm hôm trước.

Đêm qua hẳn uống say, có một người dìu hẳn vào phòng, sau đó chỉ nhớ mang máng hẳn chủ động hôn lên môi người kia, sau chính là một đêm xuân sắc. Hẳn hối tiếc không thôi, uống rượu hỏng việc. Người kia xoa người, lại là Giang Sở!

Giang Sở giật giật, mở hai mắt ra, ban đầu có chút choáng váng. Sau khi thấy rõ Hứa Đình, liền nhếch khóe miệng lên: “Hứa huynh, người đã tỉnh?” Thanh âm khàn khàn mang theo từ tính, tựa như có một móc câu nhỏ móc vào tâm hẳn.

“Đêm qua...”

“Ta sẽ phụ trách.” Hẳn đánh gãy lời nói của Giang Sở, Giang Sở sau khi nghe nhú mày, trêu đùa hẳn nói: “Ồ? Người định phụ trách thế nào?”

“Ta sẽ lấy người.” Hứa Đình nghiêm túc nhìn hai mắt của y.

Giang Sở sau khi nghe hơi chậm lại, mắt trong che kín ý cười. Sau đó Hứa Đình nghe đến câu trả lời của hẳn: “Hảo a.”

Về sau Hứa Đình đến Giang gia cầu hôn, ban đầu Giang gia lão gia không đồng ý. Thế nhưng thanh danh Hứa Đình ở bên ngoài rất tốt, hơn nữa nhi tử của mình cũng đáp ứng. Qua nhiều ngày, Hứa Đình một lần lại một lần tự mình tới cửa cầu hôn, thấy hẳn kiên trì như vậy, ông liền mềm lòng. Muốn Hứa Đình đối tốt với nhi tử của ông.

Không lâu sau, chiêng trống tiếng pháo nổ lên, Hứa Đình tới đón thân, Giang gia tiểu nhi tử xuất giá.

6. Chương 6

Hứa Đình cùng Giang Sở kết hôn đã hơn nửa năm, hần vẫn luôn lấy lễ để tiếp đón Giang Sở. Hai người vốn là ma xui quỷ khiến có đêm hôm ấy mới kết hôn. Tuy nói hần đối Giang Sở có rất nhiều phiền diện, thể nhưng trải qua nửa năm ở chung, hần dần dần có cái nhìn mới về Giang Sở. Giang Sở mặc dù xuất thân quan gia, nhưng không có chút nào tật xấu của con cháu quan gia, đối xử rất tốt với hạ nhân. Mới nửa năm mà người trong phủ đã vô cùng yêu thích vị Hứa phu nhân này.

Ngày hôm đó Hứa lão phu nhân muốn đi dâng hương trên chùa miếu ở Càn sơn, Hứa lão phu nhân rất yêu thích vị con dâu này, nên cũng đưa y đi cùng. Mà Hứa Đình hôm nay cũng không bận, lão phụ nhân thân thể không còn khỏe như trước, cho nên hần cũng cùng đi.

Trên chùa đèn nhang dồi dào, mỗi ngày đều có rất nhiều khách hành hương mộ danh đến đây. Hứa Đình đợi ở đây ba ngày liền trở về xử lý sự vụ chồng chất, mà Hứa lão phu nhân nói muốn ở lại thêm một thời gian ngắn, liền không cùng bọn họ cùng trở về phủ.

Đường về trên xe ngựa, Hứa Đình với Giang Sở ngồi cùng một ghế.

“Mấy ngày nay ở trong chùa khá thanh tịnh.” Giang Sở mở miệng nói, “Lúc mẫu thân ta còn sống, cũng thường hay đưa ta đến chùa. Chỉ có điều khi đó còn nhỏ, không quen sinh hoạt trai giới ở trong chùa nên vẫn làm loạn đòi quay về.” Nhớ lại tình cảnh lúc còn bé, trong mắt Giang Sở hiện ra sâu sắc quyền luyện.

Hứa Đình nhìn Giang Sở, một số thời khắc hần cảm thấy được Giang Sở lại cũng không chán ghét đến vậy, ít nhất hiện tại không đáng ghét. Ngày gần đây quan hệ giữa bọn họ có điều cải thiện, thỉnh thoảng cũng sẽ tán gẫu chút việc nhà, “Khi ta còn bé mẫu thân cũng như vậy.”

“Lúc còn ở Tô Châu, chùa trên Thiên Khải sơn cũng đèn nhang dồi dào như chùa ở Càn sơn.”

“Tô Châu, người từ Tô Châu chuyển đến đây?” Lúc trước bọn họ kết hôn Hứa Đình vốn không thích Giang Sở, cho nên vẫn chưa tìm hiểu thêm về y, chỉ biết y từ Giang Nam tới. Sau khi kết hôn Giang Sở cũng không đề cập đến chuyện đó, cho nên hôm nay hần mới biết y là từ Tô Châu di chuyển tới.

Giang Sở gật gật đầu, “Ừm.”

“Mười ba năm trước, nhà chúng ta vẫn ở Tô Châu. Chỉ có điều bởi vì phụ thân ta thăng chức nên mới đến kinh thành. Thiên Khải sơn mà người nhắc đến ta có biết, đó chính là ngôi chùa mà mẫu thân dẫn ta đi hồi còn bé.” Nhắc tới lúc còn nhỏ, Hứa Đình cũng có chút hoài niệm, lời nói cũng bắt đầu nhiều lên.

Giang Sở sau khi nghe, gương mặt nhìn hần, “Nghe đâu chùa Thiên Khải sơn vô cùng linh, mẫu thân cầu cho ta một viên ngọc bội trừ tai đem lại bình an.” Y dừng một chút, trong mắt hiện ra cảm xúc phức tạp, “t bội đó đúng là linh thật, có hồi ta bị kẻ cướp bắt đi, còn có thể bình yên vô sự trở về. Mẫu thân chắc cũng từng cầu cho người một cái đi.”

“Có lẽ là có, ký ức của ta khi đó rất mơ hồ. Bất quá, nhắc cũng khéo, mười năm trước ta cũng từng bị kẻ cướp bắt đi.” Hần thấy hai mắt Giang Sở đột nhiên sáng lên, chỉ nghe được Giang Sở vội vàng hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Chuyện cụ thể ta không nhớ rõ, khi đó đầu của ta bị trọng thương. Sau khi tỉnh lại ta cũng đã ở nhà, thể nhưng không có ấn tượng gì với chuyện kia. Bất quá, trên người ta nhiều hơn một khối ngọc bội.”

Giang Sở bất chợt nắm lấy hai vai của hần, “Người mất trí nhớ?”

Hứa Đình không ngờ Giang Sở kích động như thế, gật gật đầu.

“Chẳng trách, người cư nhiên mất trí nhớ.” Giang Sở cúi đầu lẩm bẩm nói, sau đó ngẩng đầu lên, “Ta...” Lời nói còn chưa ra khỏi miệng, xe ngựa bỗng lay động. Giang Sở mất đi thăng bằng, ngã vào lòng ngực Hứa Đình.

Hứa Đình hướng về phía ngoài xe ngựa, “Bên ngoài làm sao vậy?”

Ngoài xe không người trả lời.

“Người ở trong xe ngựa chờ, ta ra ngoài xem xem.” Hứa Đình bỏ lại câu nói này, vén rèm lên đi ra ngoài.

Giang Sở lấy lại tinh thần, cũng đi theo ra ngoài, chung quanh xe ngựa đều bị bọn cướp bao vây. Mà phu xe đang đứng cùng kẻ cướp, “Chuyện gì xảy ra?”

“Không phải bảo người ở trong xe ngựa đừng ra sao?” Hứa Đình quay đầu nhìn về phía y cau mày nói.

Xung quanh xe ngựa đều bị bọn cướp bao vây, tên đứng đầu mắt lộ hung quang, thấy rõ trang phục của Hứa Đình cùng Giang Sở rồi lớn tiếng cười nói, “Các anh em xem ra hôm nay tóm được con dê béo, bọn họ là thiếu gia nhà giàu a.” Sau đó hần vỗ vỗ vai phu xe, “Làm rất tốt.”

Phu xe nịnh hót nói: “Đại vương này, nếu là thiếu gia lắm tiền thì lúc đó...”

“Được, lúc đó sẽ thưởng hậu hĩnh cho người.” Kia kẻ cướp bình tĩnh mà vỗ vỗ hần, sau nhìn về phía Hứa Đình Giang Sở hai người nói: “Các người nếu không muốn phải chịu nỗi đau da thịt, lấy đồ đáng tiền trên người giao ra đây. Không thì...” Tên cướp cười lạnh gươm đao lên khua khua.

“Người biết cười ngựa không?” Hứa Đình thấp giọng hỏi.

Giang Sở gật gật đầu.

“Sau khi ta đưa đồ vật cho hần, người hãy lập tức cưỡi xe ngựa chạy.” Hứa Đình quan sát xung quanh, bọn họ chỉ có hai người. Mà bọn cướp có hơn hai mươi người, không thể địch lại chúng. Hần để thủ hạ lưu lại chùa che chở mẫu thân, lại không ngờ lúc về lại bị bọn cướp chặn đường.

“Vậy người thì sao?” Giang Sở ngược mắt nhìn Hứa Đình, mười ba năm trước cũng là như thế này. Niên thiếu Hứa Đình cũng không chút sợ hãi che ở trước người y, không nghĩ tới mười ba năm sau cũng thế.

“Nghe lời, người chạy trước. Sau đó tìm người đến giúp đỡ.” Hứa Đình chẳng biết vì sao cảm thấy cảnh tượng trước mắt có chút quen thuộc, cho hần cảm giác đã từng trải qua, giống như đã từng xảy ra chuyện như vậy.

“Này! Các người nói nhỏ cái gì, mau đem đồ vật giao ra đây.” Tên cướp dường như đã không còn kiên nhẫn.

“Yên tâm, ta không có việc gì.” Nhìn Giang Sở khắp nơi lo lắng, hần an ủi.

Nói xong hần liền đi đến chỗ bọn cướp, đưa túi tiền cho chúng.

Tên cướp nhận lấy đồ, cười lạnh nói, “Coi như người thức thời.” Trong chớp mắt, Hứa Đình đoạt lấy đao của hần, lấy đao để cổ của hần, hét lớn một tiếng: “Chạy!”

Giang Sở trong mắt mang theo đau đớn, “Người nhất định phải an toàn chờ ta đến.” Nói xong y người lên ngựa chạy về chùa.

Tên đầu mục không ngờ có biến cố xảy ra, nhất thời không phản ứng kịp lại bị Hứa Đình áp chế. Xung quanh bọn cướp ủa lên, Hứa Đình cầm đao chặn lại đầu mục cái cổ, “Các người gần thêm bước nữa, mạng hần liền khó giữ được.”

“Đừng đừng đừng, anh hùng tha mạng a tha mạng, các người còn không lui ra cho ta!” Tên đầu mục nhìn thanh đao đang kề vào cổ mình, run rẩy hướng về phía bọn cướp nói.

Sau khi Giang Sở cưỡi ngựa lao nhanh đến chùa, lập tức tìm thị vệ tới. Y ở trên đường không ngừng cầu nguyện, “Hứa Đình, người đừng xảy ra chuyện gì, van cầu người.”

Hứa Đình giằng ch cùng bọn cướp, hần dùng đao đưa tên đầu mục chậm rãi lùi về sau, không ngừng quan sát tình huống xung quanh. Ngay sau đó hần nghe được xa xa truyền đến tiếng vó ngựa, phía trước hần bỗng nổi gió, thị vệ cưỡi ngựa đến. Hần thấy được Giang Sở phía sau thị vệ, ánh mắt lo lắng, hai mắt có chút ửng hồng. Chẳng biết vì sao, Hứa Đình đột nhiên có chút tin tưởng vào câu thích của Giang Sở.

Bọn cướp nhìn thấy thị vệ trong lòng rối như tơ vò, cũng không quản đầu mục, vọt thẳng đi lên cùng thị vệ đầu võ. Hứa Đình buông đao xuống, đập tên đầu mục. Tên đầu mục lao đảo một cái ngã trên mặt đất, Hứa Đình tiến lên gỡ sau gáy hần, tên đầu mục liền ngất đi. Phía trước thị vệ giải quyết toàn bộ bọn cướp, Hứa Đình đang muốn tiến đến, liền cảm thấy sau gáy truyền đến một trận đau nhói. Hần cảm nhận được chất lỏng ẩm ướt, phía trước Giang Sở mở to hai mắt, “Hứa Đình!”

Hắn thấy Giang Sở chạy về hướng hắn, trong đầu chợt lóe một đoạn hình ảnh. Khuôn mặt của thiếu niên trong giấc mộng dần dần rõ ràng, Giang Sở khi còn bé đỏ mắt đeo ngọc bội cho hắn, “Người nhất định phải an toàn trở về.”

Thị vệ phía sau giải quyết phu xe đang cầm cục đá, Giang Sở ngã xuống lấy ôm Hứa Đình. Y đỡ đầu Hứa Đình, trên tay dính đầy máu tươi.

Hứa Đình xoa lau nước mắt của y, “Xin lỗi, ta nuốt lời, không thể cùng người hội hợp.”

Giang Sở run rẩy cầm lấy tay hắn, nước mắt ấm nóng rơi xuống trên mặt hắn, “Người đừng ngủ, nhìn ta, đừng ngủ.”

Hắn mỉm cười với Giang Sở, an ủi, “Đừng lo lắng, ta sẽ không có chuyện gì.” Tay hắn chậm rãi rũ xuống, tầm mắt từ từ mơ hồ, trước khi hôn mê thấy được miệng Giang Sở khép mở, phẳng phất hình như đang nói cái gì, nhưng hắn lại không nghe thấy.

7. Chương 7: Tương Thử

Hứa Đình ở trong bóng tối vô biên, khi tỉnh lại đã là ba ngày sau. Sau đầu truyền đến đau đớn, hắn chậm rãi mở hai mắt ra. Tầm mắt mơ hồ phút chốc, đập vào mắt là cảnh tượng quen thuộc. Hắn đang nằm trên giường tại gian phòng của mình, hắn thử đứng dậy. Tay trái chạm vào thứ ấm áp, là Giang Sở nằm úp sấp ở bên giường.

Hứa Đình khôi phục ký ức, nhớ lại chuyện đã trải qua mười ba năm trước cùng Giang Sở. Bọn họ bị bọn cướp bắt đi, từ trong tay bọn cướp chạy trốn. Từng hứa về sau sẽ hội hợp, nhưng không ngờ trên đường Hứa Đình lại mất đi ký ức.

Hứa Đình ôn nhu sờ sờ đầu Giang Sở, Giang Sở giật giật, ngẩng đầu lên.

Giang Sở đẩy mặt uể oải, trước mắt hiện ra màu xanh, khi thấy Hứa Đình đã tỉnh, trong mắt tràn đầy vui mừng, “Người đã tỉnh, như thế nào, có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?”

Hứa Đình lắc lắc đầu, “Không có, người có thể bị thương ở đâu không, ta hôn mê bao lâu rồi?”

“Vậy thì tốt, ta không có việc gì, người hôn mê đã được ba ngày.” Giang Sở cầm gối cúi người xuống để sau lưng Hứa Đình.

Hô hấp ấm áp phả vào cổ Hứa Đình, nhớ lại dáng dấp Giang Sở ngày ấy đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt sốt sáng đầy nước mắt, nhìn đỉnh đầu Giang Sở, tâm lý một mảnh mềm mại.

Giang Sở ngẩng đầu lên liên đối mặt với đôi mắt đen kịt sáng ngời của Hứa Đình, cặp mắt kia che kín cảm xúc phức tạp, không khỏi có chút hoảng hốt.

“Giang Sở, người...” Hứa Đình do dự hỏi, “Người còn nhớ chuyện mười ba năm trước sao? Chuyện ta cùng người chạy trốn khỏi bọn bắt cóc.”

Giang Sở gật gật đầu, thấp giọng nói, “Ta còn nhớ, sau khi xuống núi ta một mực chờ đợi người tìm đến ta.”

“Sau khi ta với người chia lìa, dẫn bọn cướp ra ta bị chấn thương đầu. Nửa năm sau lại nhà chúng ta liền chuyển lên phía bắc.” Hứa Đình nhìn đau thương trong mắt y không khỏi có chút tự trách, “Là ta nuốt lời, lại đem người quên mất, xin lỗi.”

Giang Sở đột nhiên nở nụ cười, đầy mắt trêu tức, “Tên ngốc, người mất trí nhớ cũng không có cách nào. Mười ba năm sau chúng ta lại gặp mặt, bây giờ còn là vợ chồng, điều này tỏ rõ chúng ta hữu duyên.”

Nhìn hai mắt y đầy ý cười, tim Hứa Đình không khỏi đập nhanh thêm mấy phần, loại cảm giác không nói được lại tới nữa rồi, “Người, ngày ấy nói yêu thích ta chính là thật sự?” Hỏi ra câu nói này sau hắn tử mỉ

quan sát biểu tình Giang Sở, Giang Sở trầm mặc hồi lâu không lên tiếng. Hắn không khỏi có chút ảo não, tại sao lại hỏi vấn đề như vậy, Giang Sở ngày ấy nói e rằng chỉ là chuyện cười thôi. Lúc hắn chuẩn bị từ bỏ, đột nhiên cảm giác trên môi một trận mềm mại.

Lúc Giang Sở hôn lên môi Hứa Đình cảm giác được thân thể người trước mặt cứng đờ, rồi đôi môi Hứa Đình, trong ánh mắt kinh ngạc của hắn cười nhẹ nói, “Người nói xem.”

Tại Hứa Đình đỏ lên thấy rõ, lại nghe được Giang Sở hỏi, “Tướng công hỏi như vậy, có thể là bởi vì yêu thích ta sao?”

Hắn nhìn chăm chú vào hai mắt Giang Sở, hắn như bị đầu độc bởi ánh mắt ôn nhu kia, mà gật gật đầu.

Hứa lão phu nhân biết tin Hứa Đình tỉnh ngay lập tức liền vào trong phòng Hứa Đình nhìn hắn, nàng lo âu hỏi Hứa Đình trên người có gì không khỏe. Hứa Đình nói không có gì đáng ngại, nàng vẫn để cho đại phu kiểm tra một phen.

Đại phu sau khi kiểm tra Hứa Đình xong, liền hướng Hứa phu nhân nói: “Lão phu nhân, thiếu gia thân thể khôi phục rất tốt, hảo hảo tu dưỡng ít ngày liền có thể khỏi hẳn.”

Hứa lão phu nhân nghe đại phu nói như vậy, tâm treo lơ lửng đã lâu liền hạ xuống, “Đa tạ đại phu, người đi lấy thuốc cùng Trương đại phu đi.” Liền dặn dò hạ nhân tùy tùng đi lấy thuốc cùng đại phu.

“Đình a, người lúc này có thể hừ chết mẫu thân.” Lão phu nhân ngậm lấy nước mắt nói.

Hứa Đình lòng tự trách, “Hài nhi bất hiếu, đã khiến mẫu thân lo lắng.”

“Người không sao thì tốt, không sao thì tốt.” Nói xong liền gọi Giang Sở đến trước giường, vỗ vỗ tay hắn, “Người hôn mê mấy ngày nay, Giang Sở cả ngày lẫn đêm một khắc không rời mà chăm sóc người, chúng ta Giang gia đã cưới một con dâu tốt. Cha người ở trên trời có mắt, cũng sẽ thật cao hứng.”

Lão phu nhân kéo tay Giang Sở bỏ vào tay Hứa Đình, “Các người phải hảo hảo sinh sống. Ta không quấy rầy hai vợ chồng các người, các người cố gắng trò chuyện.”

Hứa Đình gật gật đầu, Giang Sở đưa lão phu nhân đi ra ngoài.

“Mấy ngày nay cảm ơn người.” Hứa Đình nhìn Giang Sở khép cửa phòng lại, hướng hắn đi tới.

“Đừng nói cái gì cảm ơn với không cảm ơn, người là tướng công của ta.” Giang Sở dùng đầu ngón tay điểm điểm chóp mũi của hắn, “Huống hồ ta là cam tâm tình nguyện.”

Nhìn Giang Sở như vậy, Hứa Đình chẳng biết vì sao trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào, thật giống ăn một viên đường rất ngọt. Cảm giác ngọt ngào kia cũng khiến vết thương của hắn bớt đau.

Mấy ngày Hứa Đình dưỡng thương, Giang Sở dốc lòng chăm sóc cho, hắn khôi phục rất tốt. Hai người sau ngày ấy nói ra, tình cảm của bọn họ từ từ ấm lên. Nhiều lần hạ nhân thấy bọn họ hôn môi, không khỏi cảm thán tình cảm của thiếu gia nhà mình cùng phu nhân thật tốt.

Tuy nói hai người tình đầu ý hợp, lúc cùng nhau cũng sẽ thân mật. Mà bởi vướng bởi vết thương cho Hứa Đình, Giang Sở lo lắng thân thể của hắn, nên vẫn không làm được đến bước cuối cùng.

Sau một tháng, một ngày bằng hữu tới cửa vấn an Hứa Đình. Vị bằng hữu này chính là người năm đó giới thiệu Hứa Đình với Tô Hoài, hắn một năm trước đi Giang Nam, chỉ biết là đã Hứa Đình kết hôn, cũng không biết là tiểu thư nhà nào.

Lúc hắn trở về, mới biết là Giang Sở, đây thực sự là kinh sợ đến hắn. Không nghĩ tới hắn mới không ở đây có một năm, hai người này cứ nhiên kết hôn, bọn họ không phải tình địch à.

“Lần này ta đi Giang Nam, có thể đã xảy ra rất nhiều chuyện a.” Bằng hữu nhìn Giang Sở ngồi ở bên cạnh Hứa Đình, một bộ dáng vợ hiền, ánh mắt nhìn Hứa Đình ôn nhu đến có thể khiến người ta chết chìm.

Bằng hữu thất kinh, ánh mắt này người nào cũng nhìn ra được là y rất yêu Hứa Đình.

Tán gẫu một chút chuyện lý thú đã trải qua, liền nhắc tới Tô công tử, hiện nay thê tử của hắn đã có thai, rất nhanh hắn sẽ làm cha. Bọn họ bởi vì nghe đàn mà quên biết, nhắc tới đàn, bằng hữu ánh mắt sáng lên:

“Ta nhớ tới Giang huynh cũng biết đánh đàn, hơn nữa cầm kỹ cao siêu, không biết tại hạ có may mắn được nghe một khúc?”

Hứa Đình đang cầm sứt chén bỗng dừng lại, nhìn về phía Giang Sở: “Người biết đánh đàn?”

Giang Sở gật gật đầu: “Chỉ là rất lâu rồi không đụng vào, có chút không quen tay, người muốn nghe thì ta có thể đánh thử.”

“Vậy liền thử xem đi.” Hứa Đình cũng muốn nghe y đàn một chút, hần cầm lấy chén sứt nhấp một miếng.

Sau khi hạ nhân lấy đàn, Giang Sở ngồi xuống trước đàn, gảy thử mấy lần. Sau đó một tiếng đàn quen thuộc truyền đến, như dòng suối nhỏ trong sơn cốc, róc rách lưu động. Hứa Đình đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Giang Sở đang đánh đàn, qua thật lâu cũng không dời mắt.

Ba năm trước vào đêm nguyên tiêu ánh trăng thanh lãnh, thân ảnh cô đơn ở trên thuyền. Giang Sở cùng thân ảnh kia hòa làm một, thân ảnh làm hần nhớ thương kia, lại là Giang Sở!

Tiếng đàn bởi vì âm thanh chén vỡ mà dừng lại, Giang Sở cùng bằng hữu ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Hứa Đình.

“Người không sao chứ?” Giang Sở vội vàng đi tới trước mặt Hứa Đình, trong mắt tràn ngập nỗi lo lắng.

“Là người!” Hứa Đình hỏi một đằng trả lời một nẻo.

“Cái gì là ta?” Giang Sở nghi hoặc mà nhìn Hứa Đình.

“Đêm nguyên tiêu ba năm trước, người... Người có phải là ở trên thuyền của Tô Hoài. Ở trên thuyền của hần đàn ca khúc này?” Âm thanh Hứa Đình mang theo lo lắng, lần đầu tiên Giang Sở nhìn thấy Hứa Đình như vậy. Gật đầu một cái nói: “Làm sao người biết?”

Còn không đợi đến khi Hứa Đình trả lời, y liền bị Hứa Đình ôm vào trong ngực. Tuy nói mấy ngày này bọn họ còn có cả những động tác thân mật hơn, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Hứa Đình làm vậy trước mặt người ngoài.

Đứng ở bên cạnh bằng hữu giật mình nhìn bọn họ, nghe bọn họ đối thoại, suy nghĩ thêm về tiếng đàn vừa rồi. Hần cũng hồi tưởng lại đêm nguyên tiêu của ba năm trước, Hứa Đình chính là động tâm với người đàn ca khúc này. Không nghĩ tới người kia không phải là Tô Hoài đã kết hôn mà lại là Giang Sở.

Bằng hữu cười nhìn hai người đang ôm ấp, “Hứa huynh, người có phải là nên hảo hảo cảm tạ ta. Nếu không phải hôm nay ta nhường Giang huynh đánh đàn, người cũng không biết phải bao lâu mới tìm được người hợp ý với người.”

Nghe bằng hữu nói, Hứa Đình ngẩng đầu lên nhìn về phía bằng hữu, đôi đen kịt âm trầm, không nhìn ra đang suy nghĩ gì. Bằng hữu nhớ tới năm đó vì hần nói đó là thuyền của Tô Hoài, mới ma xui quỷ khiến để cho Hứa Đình tìm sai người, tội lỗi quá tội lỗi quá. Hoàn hảo cuối cùng hai người bọn họ vẫn ở cùng một chỗ, nếu không hần thật sự sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

“Ta đột nhiên nhớ trong nhà còn có việc, cáo từ trước.” Bằng hữu cười khan hai tiếng, chạy trốn chết.

Sau khi bằng hữu rời đi, Giang Sở biết đầu đuôi câu chuyện bắt đầu dĩ cười nói, “Không nghĩ tới còn có chuyện này.” Sau đó mắt y trầm xuống, “Cho nên nói, người thật sự từng yêu thích Tô Hoài a.”

“Không, ta chưa bao giờ yêu thích hần. Sau khi biết hần ta cũng chỉ coi hần là bằng hữu, người ta thích vẫn luôn là người, người đừng hiểu lầm.” Trong mắt Hứa Đình mang theo lo lắng.

“Ồn gì, sao người lại dễ lừa như vậy.” Giang Sở buồn cười nhìn hần, sau đó liền nghiêng người phủ xuống môi Hứa Đình.

Hứa Đình ôm lấy Giang Sở, nắm chặt tay. Môi lưỡi dây dưa sau một hồi liền tách ra, hần cúi đầu nhìn chăm chú vào Giang Sở, nhìn Giang Sở hai mắt thủy quang liêm diễm, nghiêm túc hỏi: “Có thể sao?”

Giang Sở ngẩng đầu nhìn hần, ánh nến làm cho y thoát nhìn rất nhu hòa, trong mắt mang theo ý cười nói: “Phu quân muốn ta cởi áo ra sao? Ta...”

Câu nói này chính là đồng ý, Hứa Đình không chờ y nói xong, một lần nữa hôn lên môi của hắn. Đêm hoang đường đó hiện lên trong đầu, còn có hai mắt Giang Sở mê loạn che kín hơi nước.

Môi răng giao hòa, Hứa Đình phảng phất như thú hoang nhiều ngày chưa uống nước mà gặm nhấm mật đào tươi mới nhiều nước, ngọt ngào hương thơm, liền càng thêm dùng sức hút nước bọt y. Giang Sở nhất thời không chịu nổi môi lưỡi của hắn áp bức, phát ra tiếng rên rỉ vỡ vụn.

Giữa lúc dây dưa, hai người bất tri bất giác cởi đi quần áo, Hứa Đình đem Giang Sở đặt ở dưới thân. Nhìn cặp mắt cầu nhân che kín hơi nước. Giang Sở hai gò má ửng đỏ, môi sắc đỏ bừng, thủy nhuận nhiều nước.

Hứa Đình cảm giác một luồng tinh lực tràn vào hạ thân, Giang Sở vòng qua cổ Hứa Đình cổ, liếm liếm vành tai của hắn. Hứa Đình không ngừng hôn Giang Sở, Giang Sở nuốt không trôi nước bọt thuận khoe môi chảy xuống, tách ra mang theo chỉ bạc, đâm mỹ đến cực điểm.

Hứa Đình hai tay ôm eo Giang Sở, vòng eo tinh tế, cũng không mềm mại như nữ nhân. Giang Sở rất trắng, làn da xúc cảm ôn nhuận. Hứa Đình hôn cổ Giang Sở, cổ tinh tế trắng mịn giống như chỉ cần tay hơi dùng sức là có thể bẻ gãy.

Hắn không ngừng hôn, lưu lại dấu vết của hắn trên người Giang Sở. Tay hắn không ngừng nắn bóp hông Giang Sở, một cái tay khác an ủi dương vật Giang Sở, ngón tay cái không ngừng vờn quanh đầu đỉnh mẫn cảm, khe xoa cái túi phia dưới. Giang Sở phát ra tiếng rên rỉ dụ người, Hứa Đình hôn lên điểm hồng trước ngực y, nơi đó có lẽ là chỗ mẫn cảm của Giang Sở, hơi nhịu mảy, âm thanh Giang Sở trở nên lớn hơn.

Tiếng rên rỉ vụn vặt phát ra từ đôi môi đỏ nhuận của y: "không muốn... Người đừng, nơi đó... A...", Hứa Đình tăng nhanh tốc độ an ủi, Giang Sở rung động mấy cái, tinh dịch trắng đục phun ra. Rơi vào trên đệm đỏ hiện ra âm mỹ. Hứa Đình lấy chút tinh dịch thăm dò vào cái miệng nhỏ giữa khe hông Giang Sở, ngón tay không ngừng mở rộng cho y.

Khuếch trương hồi lâu, hắn cảm nhận được miệng huyết trở nên xốp, liền đem hạ thân ưỡn một cái. Dương vật ngạnh nóng thẳng tiến tiểu huyết, trong huyết căng mịn, hắn nửa bước cũng khó dời đi. Hắn vỗ vỗ hông Giang Sở: "Thả lỏng chút."

Hắn cảm nhận được huyết Giang Sở thanh tĩnh lại, liền bắt đầu chậm rãi chuyển động. Giang Sở cắn môi dưới, cảm nhận được đau đớn, nhẫn nhịn không kêu thành tiếng.

Hứa Đình hôn môi của y: "Đau không?" Dùng động tác dưới hạ thân.

Giang Sở ôn nhu nhìn hắn: "Không có chuyện gì, người tiếp tục."

Hứa Đình chậm rãi trườn động, sau hình như động vào một khối nhô ra trong huyết. Giang Sở toàn thân đều căng thẳng, "A..." Cảm giác tê dại từ xương sống lan tràn đến toàn thân.

Hứa Đình cảm nhận được tiểu huyết hơi co lại, phảng phất như có trăm nghìn cái miệng nhỏ hút vào dương vật của hắn. Hắn không ngừng va chạm chỗ nhô ra, Giang Sở cảm giác được một làn sóng rồi lại một làn sóng khoái cảm kéo tới, khoái cảm vĩnh viễn không có điểm dừng làm cho y nhất thời không tiếp thụ được. Y hé miệng định nói Hứa Đình chậm một chút, thế nhưng vừa lên tiếng tất cả đều là rên rỉ: "A... Tưởng công... Người chậm một chút... Ta không nhanh được... Ân..."

Hứa Đình hôn hắn, tiếng rên rỉ vụn vặt từ trong môi lưỡi tràn ra. Trên trán Giang Sở ra mồ hôi, Hứa Đình cúi người hôn trán của y. Tóc Giang Sở quấn lấy tóc của hắn, không biết tóc ai với ai.

Hứa Đình kéo tay Giang Sở, cùng y mười ngón đan nhau. Hắn vuốt ve tay Giang Sở bởi vì đánh đàn mà có vết chai, hôn môi y nói: "Ta yêu người."

Nhớ lại thân ảnh cô đơn dưới ánh trăng thanh lãnh, hắn đem người trong lòng ôm chặt hơn, tương lai hắn sẽ không bao giờ quên người này.

Trong phòng truyền đến từng đợt tiếng nước âm mỹ, kèm theo tiếng rên rỉ yếu ớt cùng tiếng thở dốc trầm thấp của nam nhân.

TOÀN VĂN HOÀN

8. Chương 8: Tô Hoài Phiên Ngoại

Tô Hoài yêu thích Giang Sở, chuyện này chỉ có Tô Hoài biết. Hắn cũng không có ý định nói cho Giang Sở tâm ý của chính mình, hắn và Giang Sở như bây giờ là tốt rồi.

Mãi đến tận tên nam nhân gọi là Hứa Đình xuất hiện, hắn có thể cảm thấy được Giang Sở đã thay đổi, Giang Sở hình như yêu thích cái người gọi là Hứa Đình.

Tên Hứa Đình là một người kì lạ, trầm mặc ít nói, hắn không hiểu Giang Sở tại sao lại yêu thích loại nam nhân như vậy. Một lần bằng hữu giới thiệu Hứa Đình với hắn uống say, nói cho hắn biết Hứa Đình yêu thích hắn. Hắn rất giật mình, hắn chưa bao giờ cảm nhận được ái mộ từ Hứa Đình. Hắn bảo bằng hữu nói, gắng hỏi vì sao.

Sau khi bằng hữu nói, hắn nhớ tới nguyên tiêu đêm đó là Giang Sở ở đầu thuyền đánh đàn. Ha! Nguyên lai hai người này là lẫn nhau ái mộ a, chỉ là nhân duyên sai lệch khiến Hứa Đình nhận sai hắn là người đánh đàn kia.

Hắn vốn định nói cho Giang Sở chuyện này, thúc đẩy một đôi hảo nhân duyên. Mà khi hắn nhìn thấy Giang Sở cùng Hứa Đình ở cạnh nhau, ngực liền bắt đầu đau đớn, nội tâm gào thét không cam lòng. Hắn cùng với Giang Sở quen biết, không biết từ lúc nào, hắn đối Giang Sở vượt ra khỏi tình cảm huynh đệ. Giang Sở chỉ coi hắn là bằng hữu, hắn vẫn luôn biết. Tại sao cố tình là Hứa Đình, gã mới xuất hiện bao lâu, dựa vào cái gì gã có thể ở bên Giang Sở.

Hắn thay đổi chủ ý, không nói cho Giang Sở chuyện này, hắn không nỡ đem những điều tốt đẹp mà Giang Sở dành cho hắn đến kẻ khác. Càng không nhìn nổi Giang Sở cùng nam tử khác thân cận, Giang Sở là của hắn.

Hắn nhiều lần đưa thiệp mời cho Hứa Đình, hẹn gã ra ngoài. Đôi hai người quen thuộc, hắn bắt đầu hẹn cả Giang Sở, cố ý trước mặt Giang Sở gần gũi cùng Hứa Đình, như vậy Giang Sở có thể tuyệt vọng rồi đi. Mỗi lần nhìn thấy Giang Sở vì việc này buồn bã ủ rũ, vừa nghĩ tới hai người bọn họ cùng ái mộ đối phương, tâm lý liền xuất hiện khoái cảm khó giải thích.

Ngày qua ngày, Giang Sở dĩ nhiên còn chưa hề tuyệt vọng, mỗi lần trong mắt của y cũng chỉ có Hứa Đình. Mà Hứa Đình cũng không làm ra mấy chuyện khác người như hắn suy nghĩ, cũng chưa từng ở trước mặt hắn biểu lộ coi lòng. Mất thấy hai người kia càng ngày càng quen thuộc, hắn bắt đầu có kế hoạch.

Lại như thường ngày, hắn hẹn hai người hẹn ra ngoài, chỉ có điều thời gian hẹn hai người khác nhau.

Hắn cùng với Hứa Đình tới nơi trước, lúc sau hắn thấy được Giang Sở đến, giả bộ bị vấp phải cục đá, ngã vào trong lòng ngực Hứa Đình. Đúng theo kế hoạch, Hứa Đình ôm lấy hắn, hắn ôm lấy cổ Hứa Đình, tới gần gã. Từ góc độ của Giang Sở, hai người là đang hôn nhau. Như hắn sở liệu, Giang Sở bỏ chạy. Ngay tại lúc ấy, Hứa Đình đẩy hắn ra. Sau hắn mượn cơ thể không khỏe rời đi trước.

Đêm đó, hắn hẹn Giang Sở ra uống rượu. Hắn vốn tưởng rằng Giang Sở sẽ không đến nơi hẹn, nhưng không nghĩ Giang Sở lại tới.

Bên hoa, dựa vào men say hắn lớn mật mà thân cận Giang Sở, hướng Giang Sở biểu lộ coi lòng. Dưới ánh trăng, Giang Sở quanh thân phẳng phất có nhàn nhạt ánh sáng nhu hòa. Nhìn ánh mắt kinh ngạc kia, lại nhìn đôi môi nhạt phấn của y. Đôi môi thoát nhìn vô cùng mềm mại, không biết hôn lên là cảm giác gì. Ánh mắt của hắn lộ ra si mê, hắn chậm rãi tới gần Giang Sở, sau liền làm dáng muốn hôn y. Có thể Giang Sở liền đẩy ra hắn nói: “Người say rồi.”

Hắn không từ bỏ mà muốn dựa vào gần lần thứ hai, hắn nói: “Không có, ta chưa bao giờ tỉnh táo được như giờ khắc này. Ta yêu thích người, rất sớm trước đây liền tâm huyết người.”

“Tô Hoài, ta... Ta chỉ xem ngươi là đệ đệ, từ đầu tới cuối đều là đệ đệ.” Giang Sở nhìn hắn nói.

“Đệ đệ, ha, đệ đệ. Vậy còn Hứa Đình, người xem Hứa Đình là gì?” Hấn vừa nghe đến đệ đệ, trong tâm ngọn lửa vô danh liền bùng lên, thanh âm đều trở nên hơi sắc bén.

“Ta chỉ đem Hứa huynh xem là bằng hữu.” Giang Sở nghe được hấn nhắc tới Hứa Đình rõ ràng mà nhúu nhúu mày.

“Bằng hữu, nhưng ánh mắt người nhìn Hứa Đình lại không là vậy.” Hấn cầm tay Giang Sở, nói: “Giang Sở, Hứa Đình có cái gì tốt, Giang Sở người nhìn ta một chút, ta là thật sự yêu thích người. Đã nhiều năm như vậy, lẽ nào người không có nhận ra sao?”

Hấn nhìn chăm chú vào cặp đồng tử nhạt màu kia, muốn từ bên trong cặp mắt có thể nhìn ra chút gì đó. Thế nhưng hấn cái gì cũng không nhìn ra, chỉ cảm nhận được Giang Sở thân hình tựa hồ dừng lại. Giang Sở nhìn thẳng hấn, nghiêm túc nói rằng: “Tô Hoài, ta chỉ coi người là đệ đệ. Trước kia là vậy, sau này cũng sẽ không thay đổi.” Nói xong liền kéo tay hấn ra, âm thanh mang theo nhàn nhạt xa cách, “Ta xem trời đã muộn, người cũng có chút say rồi, vẫn là về nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Hấn nhìn bóng lưng của Giang Sở, hét to một tiếng, “Sở ca.” Trong mắt hấn mang theo mong ước, hi vọng thân ảnh kia có thể xoay người, nhưng chung quy vẫn không thấy. Giang Sở không quay đầu lại, biến mất trong ánh trăng mờ mờ.

Cũng không biết tấm lưng kia đã biến mất bao lâu, hấn cảm thấy trên mặt có chút lạnh lạnh. Sờ sờ, dụi dụi một tay nước mắt. Hấn ngơ ngác nhìn nước mắt trên tay mình, không khỏi cười khổ. Hấn cùng với Giang Sở, cũng chỉ có thể tới đây đi.

Hấn một mình uống xong rượu còn dư lại, thất hồn lạc phách về tới nhà. Mang theo một thân nồng đậm mùi rượu chạy vào thư phòng của phụ thân, đáp ứng kết thông gia với Hà gia.

Không lâu sau, hấn cưới thiên kim Hà gia. Ngày đại hôn đó, hấn lần thứ hai gặp lại Giang Sở, khiến hấn nghĩ chuyện xảy ra chỉ là ảo giác của hấn. Tiếng khách mời chúc mừng đem hấn kéo về thực tại, hấn từ Giang Sở trong mắt nhìn thấy sự xa cách, hết thấy đều trở về không được.

Hứa Đình cũng tới, hấn thấy xa cách trong mắt Giang Sở biến thành ý mừng. Cái người này vẫn như vậy, trong mắt vẫn chỉ có Hứa Đình.

Tiệc cưới bắt đầu, hấn trên mặt mang theo nụ cười cùng khách mời chúc rượu. Cho dù đến chỗ Giang Sở, cũng không nên làm ra mấy chuyện nực cười.

Mà khi hấn thấy Hứa Đình cùng Giang Sở cùng nhau, tâm lại bắt đầu đau đớn, viên mắt cũng cảm thấy mỏi. Hấn vẫn là không muốn nói cho Hứa Đình biết người đánh đàn đêm đó là Giang Sở, chỉ vì hấn không cam lòng. Hấn thấy được trong mắt Giang Sở yêu thương nồng đậm cùng nhu tình, đó là ánh mắt mà hấn theo đuổi nhiều năm cũng không có được, mà Hứa Đình chỉ cần ba năm ngắn ngủi liền được. Gọi người xuống đem đàn ra, cho Giang Sở đàn một khúc, coi như là lời chúc phúc cho tân hôn của hấn. Giữ ca khúc này lại cho hấn, chỉ cho mình hấn.

Lúc tiếng đàn vang lên, hấn thấy Hứa Đình ở đối diện gục xuống bàn. Hấn thở dài, Giang Sở cùng Hứa Đình sau này sẽ ra sao còn phải xem vận mệnh của bọn họ, hấn cũng coi như làm người tốt một lần đi.

Có thể là thiên ý như vậy, nửa năm sau, Hứa Đình cùng Giang Sở kết hôn.

Ngày nào đó, hấn cùng phu nhân ở trên đường, nhìn thấy cách đó không xa hai bóng người quen thuộc. Ánh mắt Giang Sở nhìn Hứa Đình vẫn mang theo yêu thương nồng đậm. Chỉ là lần này, Hứa Đình cũng là nhìn Giang Sở như vậy. Hai người trong mắt chỉ có lẫn nhau, nhìn thân ảnh hai người càng đi càng xa, tâm hấn nghĩ e rằng đây là kết cục tốt nhất đi.

“Tướng công, tướng công, người nhìn người nào vậy?” Âm thanh thê tử gọi hấn trở lại.

Hấn cúi đầu nhìn thê tử của hấn, mặt mày kia cùng Giang Sở giống nhau đến mấy phần, “Không có, chỉ là nhìn thấy người quen. Hôm nay đi dạo tới đây thôi, người đang mang thai, không thích hợp đi dạo quá lâu. Chúng ta trở về đi.”

“Cảm tạ tướng công quan tâm.” Thê tử thấp giọng cười yếu ớt nói.

Sau, hắn liền dẫn thê tử của hắn rời đi theo hướng ngược lại hai người kia.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-nhu-co-nhan-den>